

■ PARKGÅNGAR OCH RASTPLATSER

Allmänt

I parker bör finnas stråk olika längder för parkanvändare med olika behov. Funktionerna bör utplaceras så att de är lätt identifierbara och tillgängliga för alla användargrupper.

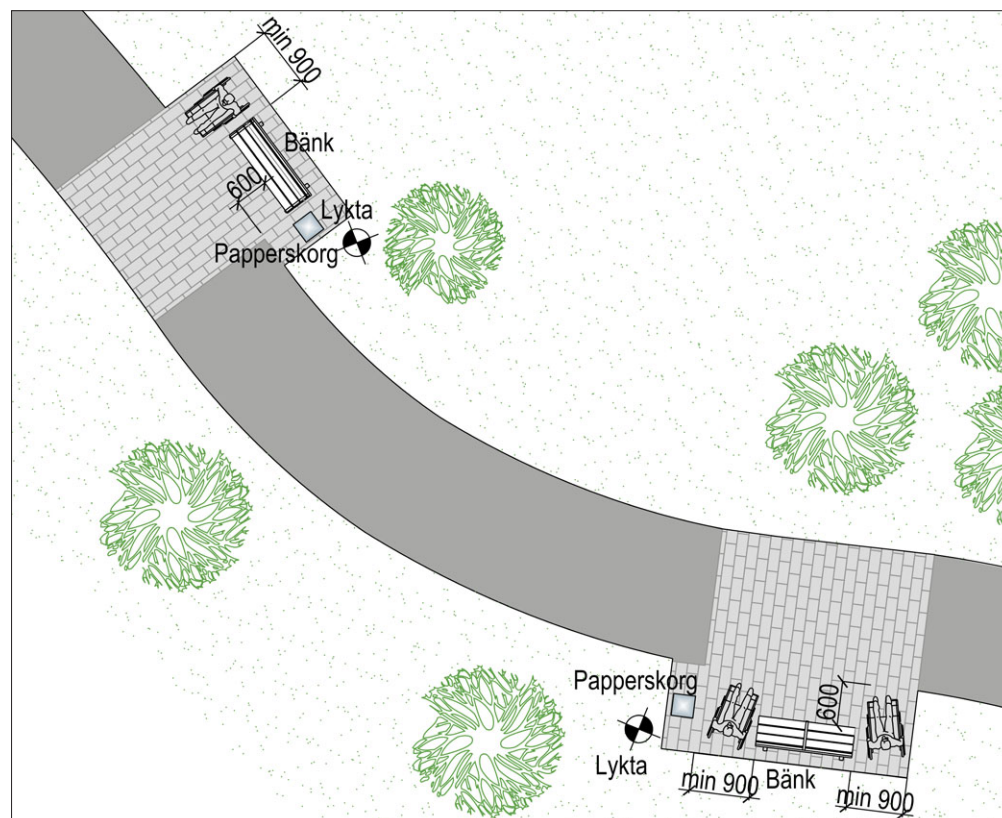
Det rekommenderade avståndet mellan rastplatser är 50 m på specialnivå och max 250 m på basnivå.

I parkerna ger dofter, ljud och berörbara ytor upplevelser som stimulerar flera sinnen hos alla användargrupper och framför allt kan de hjälpa synskadade personer att orientera sig och identifiera omgivningen, t.ex. porlet av vatten. Starkt luktande växter bör placeras på särskilda områden.

Belysningen bör vara enhetlig längs stråken och jämnheten måste vara sådan att mörka mellanområden inte uppstår. Armaturerna bör placeras systematiskt på samma sida av stråken och de bör vara bländfria. Belysningsstolparna bör placeras på 1 m:s avstånd från passagernas kant. På specialnivåns passager bör belysningsstyrkan vara minst 10 lx, i passagernas korsningar minst 15 lx, på ramper 30 lx och i trappor 50 lx.

Passager

Passager som skall kunna rengöras maskinellt bör vara minst 2300 mm breda. Passagernas fria bredd bör vara minst 1500 mm, vilket räcker också till för personer med medhjälpare eller ledarhund. Vid ett möte av två rullstolar bör bredden vara minst 1800 mm. En vändcirkel för elrullstolar är 2500 mm i diameter, för rullstolar 1500 mm. Passagernas fria höjd bör vara minst 2200 mm.

SuRaKu-korten ger riktlinjer för planering, byggande och underhåll av tillgängliga allmänna utemiljöer.

Kortens planeringslösningar är modellexempel som beskriver sätt att åstadkomma en tillgänglig utemiljö. Genom att utveckla produkter och planeringslösningar kan kvaliteten på utemiljön och tillgänglighetsgraden dock ytterligare förbättras.

De på korten angivna riktlinjerna baserar sig på tillgänglighetskriterier och modellexempel framtagna i SuRaKu-projektet.

Områdena har indelats i två nivåer beroende på kraven för tillgänglighet. Alla områden borde uppfylla minst basnivån. Dessutom borde följande områden uppfylla en högre specialnivå vad gäller tillgänglighet:

- Gågatumiljöer
- Centrumområden med offentliga tjänster
- Omgivningar vid verksamhetsställen som erbjuder äldre- och handikappomsorg samt social- och hälsovårdstjänster
- Omgivningar med många äldre- och handikappbostäder
- Terminal- och hållplatsområden för kollektivtrafik
- Motions- och lekplatser där alla användare har beaktats
- Tillgängliga passager t.ex. på rekreationsområden

Växtlighet

Planteringar bör planeras och skötas så att de även när de växer inte utgör störande sikthinder eller rörelsehinder eller är farliga för parkanvändarna.

Giftiga, allergiframkallande eller taggiga växter får inte användas i parker.

Mer om användning av växtlighet finns beskrivet på kort 6 Lekplatser.

Bestämmelser

RakMK F1

Övriga anvisningar

RT 09-10884, 98-10565

KT-02

Invalidförbundets anvisningar: www.eesteon.fi

SuRaKu-kort med riktlinjer

- 1 Skyddsvägar och trottoarer
- 2 Gångator och öppna platser
- 3 Nivåskillnader
- 4 Offentliga gårdsområden
- 5 Parkgångar och rastplatser
- 6 Lekplatser
- 7 Hållplatsområden
- 8 Tillfälliga trafikarrangemang

SuRaKu-tabeller med kriterier

Skyddsvägars kantsten, Utomhustrappor, Ramper, Ledarplattor, Skiljeremisor, Hållplatsrefuger, Rännstenar och rännstensbrunnar, Ytbeläggningar, Skyddsvägsmarkeringar, Ledstänger, Räckan, Tryckknappsstolpar, Stolpar för skyddsvägsmärken, Sittplatser, Pollare, Mittrefug på skyddsvägar, Reliefkarta, Varningsområden.

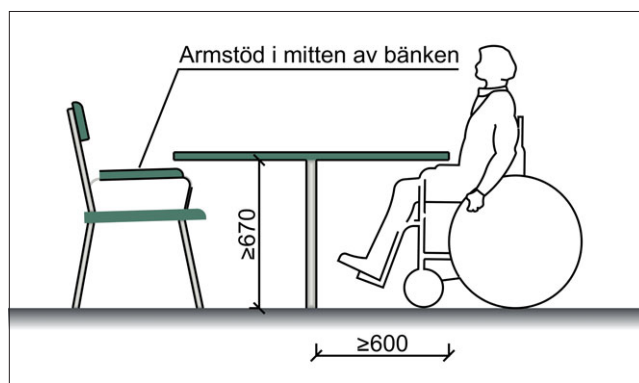
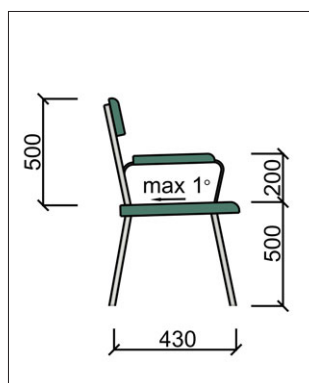
SuRaKu-korten med riktlinjer och tillgänglighetskriterier finns på Internet i pdf-format på www.hel.fi/helsinki/kaikeille/

Ytbeläggningar

Att rekommendera är att ytbeläggning på områden med separata funktioner, som t.ex. parkstråk och rastplatser, är gjorda av olika material eller är olikfärgade.

Ytbeläggningen bör vara hård på specialnivå och hård eller ganska hård och halkfri på basnivå. Hårda ytbeläggningar är granit- och betongplattor samt asfalt och en ganska hård ytbeläggning är till exempel packat stenmjöl. Avvikelserna i jämnheten får vara max 5 mm och plattornas fogar får vara max 5 mm breda.

Sidolutningen får vara max 2 % på specialnivå och max 3 % på basnivå. Längdlutningen får vara max 5 % på specialnivå och max 8 % på basnivå. Krav gällande ramper som avviker från de ovan nämnda finns beskrivna på kort 3 Nivåskillnader.

Rastplatser och sittplatser

Rastplatserna bör placeras utanför passager på ett sådant sätt att de är tillgängliga även för rullstolsanvändare. Som ytbeläggning på rastplatser bör användas identifierbart material som avviker från passagerens ytbeläggning.

Bänkar och stolar bör vara försedda med ryggstöd och armstöd samt ha olika sitthöjder. Den vanliga sitthöjden för bänkar är 450 mm. 500–550 mm är en lämplig höjd för personer med styva knän eller höfter, 300 mm är lagom för kortväxta personer och barn. En 500 mm hög bänk är lämplig om man skall förflytta sig till bänken från en rullstol.

För rullstolar bör reserveras ett minst 900 mm brett utrymme i ena ändan av bänken. För uppstigning från en rullstol bör armstödet placeras i mitten av bänken eller så bör det vara avtagbart vid behov.

Möblerna bör vara kontrastfärgade i förhållande till underlagets ytbeläggning. Runt borden bör reserveras ett minst 800 mm brett utrymme för rullstolar. Personer med nedsatt synförmåga bör kunna urskilja bord och bänkar från varandra till exempel med hjälp av bordets kontrastfärgade kant. Möblerna får inte ha vassa delar eller delar och konstruktioner som kan orsaka risk för kollision eller någon annan fara.

Skyltar

Skyltar bör placeras så att det finns fritt utrymme runt dem för stående eller för en rullstol. Reliefskyltarnas höjd från marken bör vara ca 1100 mm. Skylttavlorna bör ha en med käpp identifierbar underdel. Texten i vägvisare bör placeras på 1400–1600 mm:s höjd.